

Louise Boije
af Gennäs

Högre än
alla himlar

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

LOUISE BOIJE AF GENNÄS

Högre än alla himlar

roman

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Utdraget ur Marguerite Yourcenars *Hadrianus minnen* är översatt av Gunnel Vallquist

Utdraget ur William Shakespeares *Romeo och Julia* är översatt av Karl August Hagberg

Till Calle

Nyårsafton 1999

Ett skimrande istäcke låg över Riddarfjärden likt ett tunt lock av glas på det fyragradiga vattnet i behållaren Mälaren med dess stillastående, sömniga invånare fyllda av drömmar om somrar som gått och somrar som komma skulle, över sedan länge glömda båtvrak och myntsamlingar täckta av slam liksom över sjögräsklädda sluttningar och kvävemättade stenbumlingar nere i kolmörkret. Rödfenade abborrar och blekmagade gäddor väntade med halvöppna munnar i sin dvala nere i djupet på nytt ljus på förändringen i vattnets temperatur.

Uppe på land, strax ovanför istäcket i staden Stockholm hade kylan krupit ner till minus femton grader denna årtusendets sista nyårsafton, den trettioförsta december år 1999. Givetvis berodde denna definition på vems kalender man utgick ifrån; räknade man efter den gregorianska kalendern i västvärlden så blev det verkligen två tusen år sedan Jesus påstådda födelse medan man enligt den muslimska kalendern egentligen just hade hunnit till år 1420 efter Muhammeds flytt från Mecka till Medina och därmed inte hade någon särskild anledning att fira alls. Men ett sekelskifte är nu en gång alltid magiskt, vems kalender man än utgår ifrån; än mer så ett millennieskifte. Stockholm höll andan.

Stockholmarna förberedde sig, var och en på sitt eget lilla vis, på att göra sig fina, på att äta och dricka, på att infria förväntningar om kärlek liksom att få sina förväntningar infriade eller komma på skam och på att möta såväl inre drömmar, vilka plötsligt och oväntat tog form när det nya året närmade sig, som de gamla vanliga demonerna vilka alltid fann det lättare att sticka fram sina oskönheter huvuden en kväll som denna, när maskorna i nätet glesades ur.

En molnbank bortom Vaxholm fyllde kinderna och skickade iväg en lätt vind som blåste in över huvudstaden från Värtan i öster och passerade förbi de höga, rakryggade funkishusen på Gärdet där hundratals män och kvinnor i alla åldrar som bäst fönade håret, hällde upp chips i skålar och kontrollerade sitt mousserande vin ute på balkongen. Hundägare hälsade på varann ute på det stora, öppna fältet och fällde upp kragarna mot iskylan. Vinden spårade i ryggpälsen på de varma djurkropparna vars flämtande skära tungor ångade av upphetsning och fysisk ansträngning och lekte förbi dem ner till Östermalm, där levande ljus och kristallkronor glittrade genom fönstren.

I Diplomatstaden låg de stora tunga villorna likt sömniga valpar i rad med tassarna vända mot den frysta Djurgårdsbrunnsviken och blinkade gäspande slött upp mot Skansens köttbensliknande röda vattentorn. Nordiska museet tornade upp sig i väster likt ett mörklagt spökslott, men längs med hela Strandvägen glittrade det av liv och rörelse innanför balkongdörrar och matsalsfönster. Man förberedde aftonen; nyligen avhämtad hummer från Östermalmshallen placerades sida vid sida med majonnäsburkar och citroner inne i kromblänkande tyskproducerade kylskåp, champagnen vändes försiktigt i de tempererade vinskåpen och kristallglas torkades av och hölls upp mot ljuset för att bättre avslöja om mjölkaktiga hinnor berodde på damm eller glassjuka i nedärvda glasserviser.

Nere på gatan mellan träden i mittfårans allé vandrade några tidiga nyårsfirare ostadigt fram,

omgivna av dallrande, lysande ljusglobber vilka likt ufon ledsagade dem på deras väg mot Stureplans glittrande restauranger. Brisen svepte förbi och nuddade vid sprayade lockar och pudrade kindben, nyrakade kinder och mjälliga halsdukar i ren kashmir, virvlade ett par sekunder runt i lössnön på Dramatens trappa och lyfte på nytt över hustaken längs med Hamngatan bärande ett tunt blandat stof av smink, hudflagor och iskristaller vilket sakta dalade ner över Kungsträdgården. Nkklockan snurrade sitt rödgröna medsolsvarv, tyst och trygg i evig rotation med sin påminnelse om konsumtionens evinnerliga men fåfänga kamp mot tidens och livets gång. En ensam bilist, parkerad högst uppe på Parkadens tak, tittade oseende på klockans rörelse med sina fingrar trummande mot ratten som vore han på jakt efter en inre insikt om tillvarons mening medan han drog in den kalla kvällsluften och släppte ut den igen med ett dovt, utdraget läte.

Just ovanför gatukorsningen gjorde vinden en impulsiv lov åt babord med sikte rakt på Kungliga slottet, ångrade sig halvvägs, tvärstannade mitt över Gustaf Adolfs torg i höjd med den där nybyggda Operan och låtsades hela tiden ha planerat en gir åt höger för att förstrött smeka längs med den nyrenoverade fasaden på Arvsfurstens palats vilket nu återfått den rödgula färgsättning vinden med belåtenhet mindes från förr, då palatset var en spegelbild av det riktiga operahuset tvärs över torget. Sedan tog den fart på nytt, gnisslade tillbaka uppför Malmskillnadsgatan och slog medvetet i alla fönster utmed den avskryvart moderna Gallerian med stötar som fick rutorna att knaka, varefter den p skoj dök igenom den tunnellikta överbyggnaden intill Stadsteaterns sceningång för att fritt och lustfyl sprida sig högt ut över hela Sergels torg. Vinden smekte den frusna fontänens blinda strålkastarögon och glaspelarens ensamma, vakthavande fallos, tog lätt mark med några snabba, osynliga steg över Plattans svartvita triangelmönster och lyfte elegant igen för att virvla runt högt över Centralstationen och bort mot Stadshuset. Där lekte den som vanligt en stund vid månskära och stjärnor, kring orörlig skulpturer och med de tre gyllene kronorna i Östbergs skapelse medan den drog sig till minnes samma lek av ett mildare slag med ljumma sommarfläktar under den pampiga invigningen på midsommarafton 1923, och så tog den ny fart och for vidare ut över Riddarfjärden.

På Södermalmssidan lyste och blänkte det genom mörkret ur hundratals glasrutor vända mot city, som speglade de ljuset av en nedåtgående sol i norr. Takterrasser och balkongräcken längs Söder Mälarstrand blinkade uppmuntrande med upplysta julgranar och ljusslingor och påminde om det nyligen avslutade kommersiella jättekalaset under helgdagarna. En vilsekommen, rufsig kråka lyfte från Mosebacke, fångade vinden i vingarna och lät sig hastigt föras bort mot Högalid där tvillingtornens Alfa och Omega – alltings början och slut, döpta efter Ansgar och Olaus Petri – vakade över Tengboms mäktiga tegelmonument och staden från samma höjd över Östersjön som Stadshusets tre kronor. Brisen ignorerade korset och snodde istället ett par varv runt den förgyllda tuppen vilket fick den att kackla förskräckt, dalade ner över Långholmens trädtoppar och löpte i sicksack utmed Västerbrons slanka bågrörelse, ven till i bilisternas vindrutetorkare på brons högsta punkt för att sedan vända och mjukt dyka ner mot Rålambshovsparken där förhoppningsfulla nyårsfirare redan stod i spridda klungor och diskuterade kvällens begivenheter med andedräkten som flyktiga rökstrimmor genom luften. En ensam vandrare på väg nedför bron kände hur vinden nafsade efter hans pälsmössa men grep själv tag i de båda öronlapparna med sina klumpiga handskar och höll mössan på plats medan han rörde sig med taktfasta steg i den tunna, knarrande snön ner mot parken. Stockholm låg utspillt till höger om honom i glittrande ljus och färger och påminde om ett utvält juvelskrin med

pyssepärlor över en midnattsblå sammetsduk på något jättelikt dagis i skyn. Vinden stillade sig ett ögonblick som i tyst beundran inför detta hantverk, dök så abrupt igen, tvärstannade, nosade lätt i fjädrarna på sjöfågel och svanar i den upphuggna vaken längst inne i viken, lyfte med lätthet på nytt och började vispa sig fram i snödrivorna på taken längs med de värdiga, nickande huskropparna invierade i Norr Mälarstrand med deras sekellånga historia av våld och mord transparent lysande igenom en till synes intakt fasad av stillsamt borgerskap. Innanför spröjsade balkongdörrar och salongsfönster med mässingsbeslag, bakom nyrenoverade etagevåningars panoramafönster och på insidan av bottenvåningars små toalettgluggar, överallt pyntades och fejades och fixades det inför kvällen. Det stora nyårsfirandet skulle strax inledas. Vinden lyfte på nytt, tog sikte på Rådhusets djupa, melankoliska allvar med husfasadens panna i klädsamt djupa veck och rörde sig därefter i stora, mjuka virvlar tillbaka över Kungsholmstorg. Den rundade hörnet, tappade balansen och slog inte emot en vägg, men väl en balkongdörr, målad med frostrosor och inramad av snö.

”Gud, vad hårt den sitter!” utbrast Sanna där innanför och tog ett nytt, spjännande tag om champagneflaskans hals. ”Är ni beredda med glaset?”

En vidsträckt terrass framför stora panoramafönster i en av de högst belägna våningarna vid Norr Mälarstrand. Ett tunt treglas mellan mörk kyla och ljus värme. En mjuk soffgrupp i ett vackert inrett vardagsrum; en grönfärgad bordsskiva av glas; en samling vänner sedan många år.

”Du ska vrida på flaskan, inte på korken”, sa Liv och tog över buteljen. ”Lyssna till restaurangvanan.”

”Tss”, sa Victor. ”Mitt mellannamn är krogvana! Hela mitt väsen andas djup erfarenhet från det här landets förnämsta inrättningar.”

”Jo visst, men du brukar inte öppna dina flaskor själv. Det gör ju sådana som jag alltid åt dig.” Korken pyste till i handen på Liv och hon lyfte bort den från flaskan utan att spilla en droppe.

”Bravo, Livan!” sa Sanna på sin sjungande värmländska och log skyggt mot henne.

I detsamma ringde det på dörren, tre korta signaler följda av tre långa och så tre korta igen.

”Å herregud”, sa Victor och sprang upp. ”SOS! En människa i nöd.”

In från hallen ramlade nu Jalle, klädd i mörkblå ulster men utan mössa. Han och Victor såg på varandra.

”My God, you’re lovely”, sa Jalle lågt.

”Inte här”, svarade Victor med spelad oro. ”Inte nu. Vi måste hitta en plats där vi kan vara ensamma. Där de inte kan upptäcka oss.”

”Det finns ingen sådan plats”, sa Jalle. ”Det vet du lika väl som jag. Vår kärlek är förbjuden.”

”Än sen?” sa Victor. ”Ingenting spelar någon roll bara vi får vara tillsammans!”

Han hängde upp Jalles rock.

”Vad som än händer”, sa Victor, ”så kommer vi alltid att ha Paris.”

De klappade om varandra.

”Gör ni så där när ni är ensamma också?” undrade Sanna medan hon höll upp i glaset. ”Kom in, Jalle, de andra är strax här.”

Några fyrverkerier lyste upp himlen över Söder.

”Fantastiskt”, sa Liv. ”Det kommer att smälla hela natten och vi sitter på första parkett!”

”Sanna och jag lever på första parkett”, sa Victor. ”Det borde du också göra! Du är som gjord för

det.”

Han borrarade in sin näsa i hennes nacke.

”Gott luktar du också. Som vanligt.”

Liv drog sig undan från honom och kramade om Jalle.

”Hej på dig, tjockis”, sa hon kärleksfullt och klappade honom på magen. ”Hur är läget?”

”Jo, tack”, sa Jalle. ”En sådan här kväll är det svårt att inte vara på gott humör. Själv då?”

Liv grimaserade.

”Vi kör några föreställningar till i januari”, sa hon. ”Sedan har jag absolut ingenting. Jag kommer att få börja servera igen.”

”Kärleken, då?”

”Prata inte om det. Men du är glad, har jag hört! Varför är han inte här?”

”För att han bor i New York och inte tyckte att nyårsafton i *Stockholm, Sweden* lät som det absolut mest lockande alternativet. Jag åker över i nästa vecka.”

”Jalle är ingen riktig bög”, ropade Victor från tamburen. ”Han kan inte ens texten till ’Gimme, gimme, gimme’.”

”Jag kan fler låttexter utantill än du kommer att lyssna till under resten av ditt liv!” skrek Jalle.

Liv ignorerade Victor och rynkade pannan i spelat gravallvar.

”Nästa vecka? Om det finns något New York kvar då!”

”Om det finns något alls kvar då, ja. Om vi inte har försvunnit i en evig eld, denna olycksbådande millennieafton.”

”För våra synders skull.”

”Knappast för dina”, sa Jalle och log. ”Men kanske för mina.”

Victor kom in i rummet med Stefan i ett stadigt tag i handen.

”Gimme, gimme, gimme, a man after midnight”, sjöng han och snurrade Stefan ett varv framför sig. ”Här ser ni en riktig kille! ’Take me through the darkness to the break of the day’!”

”Stefano”, sa Jalle. ”Kul att se dig!”

De skakade hand. Bakom Stefan kom även Pella in i rummet, följd av barnen.

”Hej, Tessan och Philip”, ropade Liv. ”Vad kul vi ska ha ikväll! Nu ska vi titta på fyrverkerier!”

”Vi ska få chips när ni äter hummer”, sa Tessan. ”För vi har redan ätit middag.”

”Och vi ska få vara uppe hur länge vi vill!” sa Philip. ”Och jag tänker dansa!”

”Perfekt”, sa Jalle. ”Det tänker jag med.”

”Hej, vännen”, sa Pella och kramade honom. ”Var har du kärleken, då?”

”Men Gud, vad ni tjarar!” sa Jalle med ett brett leende. ”Han är i New York.”

”Vi är bara nyfikna”, sa Pella. ”När kommer han hit?”

”Är det en partykille av stora mått, eftersom han inte kan slita sig till våra enkla nöjen på nyårsafton?” undrade Liv.

”Det kan man kanske säga”, sa Jalle och skrattade.

Liv lutade sig konspiratoriskt närmare och viftade med pekfingeret.

”You be careful, man”, sa hon med beslöjad röst, ”not gettin’ mixed up in shit on da otha’ side o’ town, where’s you don’t *belong!*”

Pella skrattade.

”Att de inte står i kö efter dig”, sa hon.

”Jag ser bara för mycket på TV”, sa Liv, ”precis som alla andra arbetslösa skådisar.”

Sanna kom ut från köket med en stor chipsskål.

”Har alla fått champagne?” sa hon. ”Tessan och Philip, kom så får ni välja läsk.”

Barnen hoppade efter henne.

”Nu är det snart dags”, sa Victor och rörde om i glöden till den öppna spisen. ”Nu jäklar i min lilla låda gäller det!”

”Å, ska vi spå i tenn?” sa Pella. ”Det älskar jag! Kommer du ihåg hos mormor när du ramlade baklänges och fastnade i hinken?”

”Det har jag inget som helst minne av”, sa Victor oskuldsfullt. ”Och det här, min lilla pulla, är ingen gammal avdankad tennspåning från barndomen. Nej, minsann! Mina vänner: ikväll går vi in i ett nytt årtusende.”

”Du skojar”, sa Stefan med höjda ögonbryn. ”Varför har ingen *sagt nåt*?”

”Och det betyder”, fortsatte Victor, ”att för en gångs skull spår vi inte för *ett* år framåt. Nej, ikväll spår vi för *tio* år framåt! Alla koncentrerar sig så mycket de kan på vad som ska hända i deras liv under de närmaste tio åren!”

”Varför inte hundra?” sa Liv. ”Eller tusen?”

”Plastikkirurgin gör visserligen framsteg”, sa Victor, ”men du får lägga dina ambitioner på en rimlig nivå. Tio år är vad som gäller ikväll. Koncentrera er! Innan ni blir berusade kallar jag samtliga till min speciella spådomshörna!”

”Madame Victor?” sa Jalle. ”I never knew you had it in you.”

”Damerna först”, sa Victor. ”Liv, min älskade. Börja du.”

Liv satte sig på huk framför den öppna spisen och la ett stycke tenn i den lilla smältskopan över glöden.

”Vad gör jag nu, då?”

”Samma som vanligt”, sa Victor. ”Vänta och se!”

”Det är mitt livs motto. Vänta och se.”

”Allt kommer till den som kan vänta”, sa Victor.

Tennet smälte och Liv välte ner skopan med det flytande tennet i plåthinken med vatten och snö som Victor hade ställt fram. Hon grävde runt med armen i det iskalla vattnet och fick tag i sin stelna tennklump.

”Fantastiskt!” hojtade Victor när hon höll upp den till allmän beskådan. ”Mina damer och herrar, Livs kommande tio år! Ser ni att det är en teatermask? En sådan där som skrattar på ena sidan och gråter på den andra?”

”Du snackar skit”, sa Stefan och tog över tennbiten. ”Det här är bara en stor härva.”

”Skönt att *du* tror på mig i alla fall”, sa Liv.

”Ja men vad tycker du själv, då?”

Liv rynkade pannan.

”Det ser mest ut som en bajskorv. Mitt liv är bajs.”

”Lägg av nu”, skrattade Pella. ”Få se. Det är ju en fågelvinge, ser du väl. Du kommer att lyfta.”

”Näste man!” sa Victor. ”Pella, din tur. Alla tar med sig sina bitar till middagsbordet och när vi ha

ätit kommer sanningens minut.”

*

Den läckert knallröda hummern var uppäten, klorna krossade och köttet utpillat, stjärterna dränkta i pressad citronsaft och doppade i nylagad, hemgjord majonnäs. Smörklickar hade smält på nyrostade brödskevar, kryddostens kumminfrön krossats mellan starka kindtänder och sköljts ner med sval chablis och dillkvistars doft hade inandats och väckt minnen från sommaren. Man var mätta och belåtna. Tallrikarna var utdukade och nedstoppade i diskmaskinen, bordets brödsbulor hade sopats ner i Victors handflata från den skimrande linneduken och de ärvda, monogrammerade silverbestick låg skavfötters framför glasen och blänkte i skenet från de levande ljusen i väntan på desserten. Alla hade gjort en tur ut till gästtoaletten och tvättat bort skaldjursdoften från händerna, ersatt den med doften av tvål, skrubbat naglarna rena med den stulna nagelborsten från Ritz hotell i Paris och torkat händerna torra på de tjocka linnehanddukarna som stramt hängde i sina gammaldags hängare bredvid handfatet. Tillbaka ute vid matsalsbordet hade nya servetter ersatt de gamla, nersölade. Barnen hade deltagit i måltiden med liv och lust, provsmakat här och mumsat där, ätit smörgås i knäet på Liv och tuggat i sig de godaste delarna av Victors klor, allt nersköljt med en blandning av läsk och smågodis. Nu satt de tillfälligtvis parkerade framför en film i Sannas och Victors sovrum med en bunke popcorn och med sina oformliga tennklumpar, tydligt analyserade, bredvid sig – Philips föreställde absolut ett rymdmonster som när som helst skulle komma på besök medan Tessans omöjliga kunde tydas som någonting annat än en egen ponny. Den höga glasstårtan omgiven av grönt spunnet socker stod placerad i kylskåpet för att långsamt smälta lite inför serveringen då den prydd med sprakande isfacklor skulle bäras in av Sanna och barnen till allmänt sjungande av ”Happy New Year”. En tillfällig men välbehövlig paus i nyårmiddagen hade inträtt.

”Det är dags!” sa Victor och lutade sig tillbaka. ”Det är väl bäst att jag börjar?”

”Tveklöst”, sa Stefan. ”Vem annars?”

Det blev tyst runt bordet. Victor såg sig omkring.

”Låt mig först berätta om tennets egenskaper”, sa han med låg röst. ”De är nämligen av närmast magisk natur.”

”Och det har absolut ingenting att göra med hur mycket champagne man har druckit”, sa Liv allvarligt.

”Inte ett dugg”, sa Victor. ”Det är istället så att tennet, liksom alla här runt bordet, är mycket känsligt. Om man böjer tenn så skriker det, det så kallade ’tennskriket’.”

”Du skojar”, sa Pella.

”Det är faktiskt sant”, sa Stefan. ”Victor har för en gångs skull läst på.”

”Han gör det ibland”, sa Sanna. ”Man blir förvånad!”

”Tennet är en mycket underskattad metall, ungefär som jag i det här sällskapet”, fortsatte Victor obekymrat, ”trots att tennet har fyllt en viktig funktion genom historien i allt från brons – som man f om man blandar tenn och koppar – till staniolpapper. Tenn står till och med omnämnt i Bibeln, tillsammans med guld, silver, koppar, järn och bly. Sex metaller.”

De andra såg på varann.

”Sanna är guld”, sa Jalle. ”Hon är vår ’Golden girl’. Livan är silver, oberäknelig och blänkande och

med en koppling till Tolkiens alver.”

”Jalle är bly, tyngre och mer tungsint än man kan tro”, sa Pella leende.

”Då är Pella koppar”, sa Liv. ”Röd och skimrande och liksom konstant.”

”Och Stefan järn”, sa Pella. ”Envis som själva urberget.”

Stefan pussade i luften mot Pella.

”Nåväl”, sa Victor, ”det sista jag vill säga om tennet och dess egenskaper, dess likhet inte bara med mig utan med alla i det här gudsförgättna landet, är att det har en mycket stor känslighet för kyla. Om man utsätter tennet för temperaturer under tretton plusgrader blir det sjukt och måste förr eller senare vila upp sig i värmen.”

”Har du suttit med Nordisk familjebok hela dagen?” undrade Liv stillsamt. ”Medan Sanna har fått duka alldeles ensam.”

”Och därför”, fortsatte Victor oberört, ”ska ni nu alla ta budskapen från tennet på *största möjliga allvar!* Tennet är släkt med oss. Det är helt enkelt en metall fylld av mänskliga egenskaper.”

”Sätt igång med analyserna”, sa Jalle. ”Glassen smälter!”

”Bra”, sa Victor. ”Då kör vi.”

Han lyfte upp sin egen oformliga tennbit och skärskådade den.

”Jag visste det: en pengabinge”, sa han. ”Jag kommer under de närmaste tio åren att bli osannolikt förmögen genom mitt hårda arbete med att förvalta andra människors kapital.”

”Det tror jag inte”, sa Stefan. ”Ge hit. Oj då, tvärtom: det här är en cell, sedd uppifrån. Ah, ekonomisk brottslighet. Isolering också, dessvärre. Och här ser jag dig, Victor. Du sitter på muggen inne i cellen. Och det enda du har att läsa är Turistföreningens årsbok!”

”Det är väl mer än han brukar läsa i vanliga fall?” sa Liv oskyldigt. ”Jag menar, på den skönlitterära sidan?”

”Definitivt”, sa Sanna. ”Financial Times är hans bibel, den enda. Och bara på toa.”

”Och så Nordisk familjebok, då”, sa Pella.

Stefan visslade lågt.

”Det här blir en utmaning för Victor”, sa han. ”En intellektuell kraftmätning och ett reningsbad på en och samma gång. Ett stålbad, helt enkelt.”

”Jaså, minsann”, sa Victor. ”Då tar vi Stefan på en gång.”

”Jag”, sa Stefan, ”tycks ha fått ett flygplan. Uppenbarligen ska jag ut och rädda världen från hotande miljökatastrofer i Naturvårdsverkets namn. Och den här lilla grejen som sticker ut: ja, det verkar kanske osannolikt för er, men det är faktiskt Nobels fredspris!”

”Osannolikt var ordet”, sa Pella. ”Jag tycker mer att det där ser ut som vårt garage. Hinner du städa det nu tror du, om du får tio år på dig?”

”Den där lilla piggen som du talar om”, sa Jalle och tog över tennbiten. ”Få se nu ... hela den här tennbiten ska ses i ett betydligt mer allegoriskt ljus. Den större delen är Stefans ambitioner och de är goda. Den lilla piggen däremot är hans fåfänga. Ni känner till tuvan som stjalper hela lasset? Aj!”

”Du då, Jalle?” sa Sanna.

”Här”, sa Jalle och höll upp sin tennbit, ”får ni ta del av ett verkligt konstverk. Se den amerikanska kontinenten. Se hur jag lägger den under mig. Se hur UD skickar mig på ett fredsmäklande uppdrag som slutar med att jag förmår USA att skriva på samtliga klimatavtal och fredsfördrag. Och se här

borta i hörnet, hur man tydligt skönjer posten som generalsekreterare i FN vilken hastigt blivit ledig.

”Ha!” sa Liv. ”Se hur Jalle lägger Carlos, och endast Carlos, under sig.”

”Nu behöver ni terapeutens helhetssyn”, sa Pella. ”Ge hit den där, Jalle.”

”’Ge hit’? Talar du så med dina patienter? ’Släng upp problemen, för fan, så ska jag lösa dem’?”

”Patienten blir defensiv”, sa Pella in i sin tomma näve. ”Symptomen lätt patologiska, kan bli nödvändigt med förstärkning.”

”Var inte rädd, Pella, vi står bakom dig”, sa Victor. ”Ta honom!”

Pella synade Jalles tennbit.

”Ett betydande överjag”, sa hon, ”som trycker ner och håller tillbaka. Och så ett litet uppiggande ego här vid sidan av, som sticker upp. Konflikten mellan dem båda är dock påtaglig.”

”Vad betyder det där?” sa Jalle.

”På vanlig svenska: du lider av så kallade blandade känslor. Å ena sidan vill du göra karriär inom UD. Å andra sidan vill du bara ...”

Pella sänkte rösten och såg sig oroligt omkring.

”... knulla runt i Soho.”

”Bingo!” sa Victor. ”Pella är ett geni. Men det ligger ju i slakten.”

”Det och blygsamheten”, sa Sanna.

”Du själv då, Pella?” sa Liv. ”Får vi höra lite egenanalys!”

Pella synade sin tennbit.

”Ni ser hur den liksom spretar, ungefär som ett träd?” sa hon. ”Den här grenen är ungarna. Den här är jobbet. Här är Stefan. Och det här krokiga med små knölar på, det är väl ni andra, då.”

”Jag ser inte till Alexandra någonstans”, sa Stefan med ett snett leende.

”Hon är internaliserad”, sa Pella. ”Det syns inte utanpå.”

”Träd”, sa Jalle. ”Snack. Det är en stor golvmopp! Du kommer att ägna även de kommande tio åren åt att städa upp efter Stefan och barnen och alla dina jobbiga patienter. Men hur ostädat det är inuti dig själv, det vete bara gudarna!”

”Var det inte precis det jag sa alldeles nyss?” sa Pella leende.

”Sanna!” hojtade Stefan. ”Din tur.”

Sanna satt tyst och vände tennbiten i sin hand. Så höll hon upp den.

”Jag vet inte”, sa hon på sin sjungande värmländska, ”men för mig ser det ut som en stjärna. Tycker du inte? Jag har alltid älskat stjärnor. Det gjorde Fröding också, för den delen.”

”Sätt igång, Fröding-lover!” sa Victor och fyllde på glaset. ”Få höra något.”

”Nej, jag ska inte börja läsa vers, inte än. Det tar vi till tolvslaget, eller hur, Jalle? Du kör väl ’Nyårsklockan’ som vanligt?”

”Självklart!” sa Jalle. ”Men sakta i backarna där, så lätt ska du inte komma undan. Vadå för stjärna?”

”Inte vet jag”, sa Sanna och betraktade sin tennbit igen. ”Men den är vacker.”

”Visst är det en stjärna”, sa Stefan. ”Det här är ju klockrent. Din nästa roman blir en absolut storsäljare.”

”Nej, stjärnan är Sanna själv”, sa Liv. ”Hon kommer att hamna i rampljuset de kommande tio åren förmodligen genom sitt skrivande, och stråla för oss alla.”

”Skål, älskling!” sa Victor och höjde sitt glas mot henne. ”My star.”

Pella fingrade på tennbiten.

”Är det verkligen en stjärna?” sa hon. ”Är det inte du, Sanna, i mitten, som är navet mellan oss alla fem?”

”Jag kan väl inte vara navet”, sa Sanna. ”Jag är ju sist in i gänget.”

”Sist in, först ut”, sa Jalle med spelat allvar. ”Det är sant, du har ju bara känt oss i *tio* år.”

”Du är navet därför att du står för lugnet”, sa Pella. ”Se dig om runt bordet. Vi är en samling oroliga själar. Du är den mest sansade av oss allihop. Och du är räddningen för den där.”

Hon pekade på Victor.

”Moi?” sa Victor. ”Det är jag som är räddningen för er allihop! Sa jag att jag har ett helt band med bara klubbmusik? Liksom en cd från Buddha Bar, Paris, sammanställd av den legendariske diskjockeyn Claude Challe, pappa till Bains-Douches.”

”Slappna av, du är inte den ende som har varit i Paris”, sa Jalle. ”Men vi måste klämma in lite Prince också. ’And tonight we’re gonna party like it’s 1999’ ...”

”*Man får önska*”, sa Victor. ”Men det är inte säkert att låten blir spelad. Jag är så sträng.”

”Jag ser i alla fall stjärnor”, sa Liv. ”En verklig och en av tenn. Och det beror inte enbart på vinet. Skål, Sanna.”

De såg på varann och drack.

”Kom igen, älskling”, sa Victor till Sanna. ”Bara en strof! Du kan väl ta den där ’Nyårslåt’ eller vad den heter, den kan du ju utantill! Som ett budskap till oss alla, inför de kommande tio.”

Sanna såg sig om kring bordet.

”Nej”, sa hon, ”inte ’En nyårslåt’. Den här.”

Så läste hon, med låg röst och blicken fäst i tur och ordning på var och en av dem.

”’Var Gral är vet ingen, men djupast i tingen bo gnistorna hemligen kvar av ljus, som i livsdrycken var ...’”

Alla lyssnade uppmärksamt. Sanna fortsatte.

”’Gral är hos spelarn i djärva kastet om framtida öden, kvinnor och slott att förvärva, öda, förslösa fördärva, eller att själv ge sig döden ...’”

”Det handlar om mig”, sa Victor nöjt. ”Kvinnor och slott!”

”Och förslösa”, sa Liv. ”Tyst med dig nu. Sanna, fortsatt!”

”’Gral är i djärvt, Gral är i fritt, Gral är i kärvt, Gral är i blitt. Gral är i glatt, Gral är i sorgelåt, Gral är i skratt, Gral är i gråt.’”

Sanna pausade. När ingen sa något tog hon ett djupt andetag och fortsatte.

”’Vill du dock själva klenoden finna, så våga ej räddas färden, som når över floden ängderna, vilka beträdas blott av de dödes fjät, våga ej räddas att sväva högt till de högste och bäva icke för mäktiga väsens heliga ljusmajestät ...! Våga ej räddas det svåra prov, som allena kan kora dig till en frihetens konung, gällde ock provet att smaka djupaste kval och försaka livslyckans ljuvaste honung.’”

Sanna tystnade och såg på dem alla. Ingen sa någonting. I var och en av dem sjönk orden in på olika sätt. Hos några landade de strax under ytan, solglittrande, vinstänkta, som en lycklig föraning till det kommande tolvslaget och de ljusa planerna för framtiden; hos andra sjönk de djupare ner genom allt mörkare skiftningar och nivåer inte olika dem som skapats i den stora, frusna insjön där ute och

landade i ett obestämt, grumligt bottensediment som rörde upp i dunklet och skapade nya, svårbegripliga formationer och frågeställningar. Mellan de sex människorna runt bordet böljade osynliga laddningar likt namnlösa, svävande undervattensexistenser vilka antingen skulle blomma upp och slå ut i full synlighet som hotfullt vajande slingerväxter eller småningom krympa ihop, sjunka ner i bottenlagret av glömska och utplånas.

Så stod plötsligt Tessan i rummet, i strumplästen, med en tom skål i ena handen och håret tvinnat mellan tumme och pekfinger i den andra. Hon såg frågande på dem alla och tog in tystnaden och det ovanliga allvaret som plötsligt lägrat sig.

”Kan vi få mera popcorn?” undrade hon osäkert. ”Vad gör ni för något?”

”Självklart”, sa Sanna och reste sig. ”Vi bara leker lite.”

*

Middagen var avslutad och tolvslaget närmade sig. Hela staden gungade och skimrade i spänd förväntan och diset över Riddarholmen hade äntligen lättat och därmed blottat en klar, kall himmel som var fullkomligt perfekt för fyrverkerier. Jan Stenbeck hade lovat att överträffa sig själv nere på Skeppsbron och Stockholms stad hade all anledning att försöka matcha den gamle kapitalisten med sin egen uppvisning i ljus- och ljudexplosioner. Överallt var människor stadda i rörelse, utmed stadens kajer och broar, i parker och ute på balkonger. Enstaka fyrverkerier brann av med jämna mellanrum likt för tidiga utlösningar, som om förväntningarna nu var så stora att de inte helt gick att hålla tillbaka. Detta skulle bli det nya årtusendet, det goda årtusendet. Ikväll, efter ett par starköl eller en flaska vin eller några glas champagne kändes framtiden endast löftesrik och lockande. Glömma kunde man äntligen nittonhundratalet med alla dess besvikelser och världskrig, dess storvulna drömmar som en efter en grusats mellan ”ismernas” käftar; fascismen och kommunismen och den hejdlösa kapitalismen. Det nya årtusendets människor skulle bli så mycket klokare, så mycket mer insiktsfulla, så fyllda av ett inre ljus vilket parat med den samlade begåvning och erfarenhet man nu besatt helt enkelt måste bana väg för mänskligheten till ett klarare och rikare och mer sofistikerat förhållningssätt.

Hos Sanna och Victor på Norr Mälarstrand hade man samlats ute på den stora terrassen som vette mot Riddarfjärden, Liv i sin slitna parkas med det mörka håret löst hängande i den kyliga brisen, Pelle i dunkappa med en stickad mössa på huvudet och Sanna i kokett pälshatt och stor sjal svept runt kroppen. Killarna företrädde en lika varierad klädstil: Victor i engelsk kashmirrock, Stefan i gammal älskad dunjacka och Jalle i mörkblå ulster och rutig halsduk, och ingen av dem hade någonting på huvudet. Ingen i sällskapet tänkte heller för ett ögonblick på några skillnader i yttre företräden individerna emellan, till det var de alltför vana vid varandra. Dessutom var envar alltför uppfylld av sina egna drömmar, sina särskilda förhoppningar, sina hemliga önskemål och sina specifika skyldigheter inför tolvslaget och det nya året för att ägna de andras ytterplagg någon uppmärksamhet överhuvudtaget.

Victor stod med armen runt Liv och betraktade folkmängden som rörde sig nedanför dem.

”Har du inte en egen tjej att krama så här på nyårsafton?” undrade Stefan och nickade bort mot Sanna, som stod en bit därifrån och såg ut över staden tillsammans med Philip.

”Jag måste fördela mina gracer rättvist så att ingen blir utan”, sa Victor. ”Dessutom är Livan så

läcker att man vill äta upp henne.”

Han bet Liv i halsen och hon skrek till.

”Det är möjligt”, sa Stefan. ”Men nu vill jag ha min syster för mig själv ett tag.”

Han grep tag om axlarna på Liv och drog henne med sig åt sidan. Victor försvann bort till Sanna.

”Vad håller du på med?” sa Liv. ”Menar du allvar?”

”Jag tycker att du ska ta det lite lugnt med Victor”, sa Stefan. ”Sanna är känsligare än du tror.”

”Sluta!” sa Liv och skakade av sig hans arm. ”Det där hörde jag inte ens. Du är inte klok!”

”Victor är omöjlig, det vet du”, sa Stefan. ”Och han har alltid gillat dig lite för mycket.”

”Och du ska spela världssamvete som vanligt”, sa Liv irriterat. ”Gå och rädda någon utrotningshotad växt istället.”

Hon lämnade honom och gick bort till Pella och Jalle som stod tillsammans med Tessan och pekade ut över Riddarfjärden.

”Barnchampagne!” ropade Philip som kom fram och höll upp sitt glas med Pommac mot dem.

”Den är ganska äcklig”, sa Tessan världsvant, ”men det är ju nyårsafton.”

”Har ni några nyårslöften, då?” frågade Jalle. ”Kom igen, barnen!”

”Jag tänker vara snäll mot Philip och mamma”, sa Tessan.

”Och jag då?” sa Stefan som anslöt sig till dem.

”Dig är jag redan snäll mot”, sa Tessan.

”Jag tänker inte lova någonting”, sa Philip. ”Utifall att jag ångrar mig.”

”Smart”, sa Jalle och pekade på honom. ”Du skulle kunna hålla kurs i vårt riksdagshus. Men då säger vi så här istället: vilka ska ni gifta er med, då?”

”Lägg av”, sa Tessan och log så att man såg gluggen i överkäken. ”Det ska vi inte göra på *länge!*”

”Desto större anledning att tänka till i tid”, sa Jalle allvarligt. ”Det är viktigt med framförhållning.”

Philip stod tyst ett ögonblick och stirrade framför sig med rynkad panna.

”Hon ska vara snäll”, sa han till sist. ”Och gilla fotboll jättemycket. Och ha fina prinsessklänningar som jag kan låna.”

”Utmärkt”, sa Jalle. ”Exakt de egenskaper som varje god hustru bör besitta. Tessan?”

”Min man ska få bära mina grejer”, sa Tessan. ”Och bädda min säng, som pappa gör.”

”Där har vi ditt nyårslöfte”, sa Jalle och log brett mot Stefan. ”Att sluta bädda Tessans säng!”

Stefan skrattade. Jalle vände sig bort mot Sanna och Victor som hällde upp champagne vid ett litet bord och ropade till dem.

”Hör ni folket: dags för nyårslöften! Upp till bevis!”

Sanna och Victor kom fram till dem och började dela ut fyllda champagneglas.

”Räcker det inte med spådomar, måste man lova också?” sa Sanna leende. ”I så fall lovar jag att jogga runt Riddarfjärden tre gånger i veckan.”

”Fusk!” protesterade Victor. ”Det gör du redan!”

”Det är därför jag vet att jag kan lova det!”

”Jag lovar och svär”, sa Victor med handen över hjärtat, ”att bli en ännu bättre människa.”

”Men är det möjligt?” sa Pella vantroget. ”Kan man verkligen bli ännu bättre än du redan är?”

”Jag rör mig ständigt mot gränserna för mänsklighetens medvetande”, sa Victor. ”Någon måste offra sig. Jag är alltid beredd att tränga bortom det redan kända och ut mot nya världar för att lägga

dem under mig.”

”Det låter som en science fiction-film”, sa Philip.

”Bra, Philip, det är precis vad det är”, sa Jalle. ”En riktig saga. Själv lovar jag att i år ta reda på om det är i New York jag egentligen ska bo.”

En kör av protester mötte detta påstående.

”Lägg av!” sa Pella. ”Menar du allvar? Hur länge har du känt den här killen?”

”Du får inte flytta”, sa Liv. ”Vi kan inte allihop flytta med!”

Jalle såg på sina vänner. Han betraktade Livs blänkande, mörkblå ögon där fyrverkerierna speglade som plötsligt uppflammande känslor vilka lika hastigt slocknade igen, han iakttog Pellas välvilliga, trubbnästa uttryck under den något för stora mössan och såg hennes tänder glimma till när hon just så något vänligt till honom genom mörkret samtidigt som hon tryckte hans arm, han betraktade Sannas gnistrande leende mot Stefan när hon räckte honom hans champagneglas med sin bara hand i kylan och därefter försiktigt borstade bort några snökorn från hans dunjacka. Han såg Stefans vänligt belåtna min när han fångade Sannas hand och hastigt kysste henne på fingrarna till tack, han hörde Victors gapflabb åt något som Tessan just sagt och såg hur Victor hissade upp henne i skyn medan han lyssnade till hennes förtjusta protester. Flickan hängde ett ögonblick fritt i luften mot natthimlen, skrikande av skratt med sin tandglugg och sitt flygande hår och sina spretande fingrar nedanför en fond av briserande raketer. Det luktade krutrök, nästan som ett varsel. Jalle rös till och kände en sekunds snabb ilning inombords: den här goa lilla ungen, så fylld av tankar, idéer och egen vilja hade Jalle känt i hela hennes liv och han skulle förmodligen få följa henne långt in i framtiden. Han fylldes av en blandning av glädje, förväntan och skräck över komplexiteten i relationerna inom denna grupp av honom så närstående vänner, över den ovissa framtid de alla gick till mötes och över de gigantiska utmaningar som världen stod inför på tröskeln till det nya årtusendet. Sekunden efteråt landade Tessan i Victors famn med ansiktet helt nära Jalles öra och han kunde känna hennes flämtande och popcorndoftande, heta andedräkt mot sin kind när hon jublade högt av glädje över åkturen.

”Vem kan lämna er?” sa Jalle. ”Pella, din tur!”

Pella rynkade fundersamt på näsan. Hennes tänder glimmade.

”Jag lovar”, sa hon, ”att försöka låta bli att ta på mig saker som inte är mina. Att sluta ta ansvar för andras problem och göra deras huvudvärk till min.”

”Hear, hear”, sa Stefan och stötte sitt glas mot hennes. ”Det backar jag till hundra procent.”

”Akta dig du”, sa Pella. ”Det blir förändringar även för din del.”

”Jag inser det”, sa Stefan. ”Men jag är beredd till ganska mycket för att få se dig släppa din ryggsäck.”

De såg på varandra under tystnad en stund, en trygg tystnad som smittade av sig på de andra. Endast Liv rörde oroligt på sig.

”Och jag”, sa hon, ”vet inte alls vad jag ska lova. Det känns som om allting viktigt ändå är utanför min kontroll. Vadå, ska jag lova att träffa en kille i år? Eller ska jag lova att få fina roller på bra teatrar?”

”Du, mitt vackra barn”, sa Jalle strängt och la händerna på hennes axlar, ”ska lova att ta bort den där rynkan mellan ögonbrynen och skratta lite mer.”

”Skratta lite mer”, sa Liv inte utan ett visst förakt. ”Du får väl ta med mig på stand-up comedy.”

”Det ska jag gärna göra”, sa Jalle. ”Om du i gengäld bjuder in mig till någon av dina föreställningar.”

”Glöm det”, sa Liv. ”Det är privat.”

”Ingen får någonsin se”, sa Stefan. ”Man frågar sig: spelar hon verkligen teater? Eller är det bara en dröm?”

”Hela livet är en dröm, drömd av en jätte med dålig matsmältning”, sa Liv. ”Du har väl läst dina filosofer?”

”Du då, älskling?” sa Pella till Stefan med sin hand i hans. ”Vad lovar du?”

”Stefan ska lova att inte lägga sig i saker som inte angår honom”, sa Liv. ”Och att lägga sitt krut på rätt grejer istället.”

”Det lovar jag gärna”, sa Stefan. ”Jag ska lägga mitt krut på rätt grejer. Och fortsätta att lägga mig sådant som faktiskt angår mig.”

Stefan och Liv såg på varandra med likadana, intensivt mörkblå ögon under det mörka håret. Till sist vände Stefan bort blicken.

”Jag lovar också”, sa han, ”att slutföra arbetet med vårt hus. Städa garaget och göra färdigt allt det där sista som aldrig blir klart.”

”Det är ju det enda du egentligen vill hålla på med”, sa Pella. ”Han är en sådan hemmakatt innerst inne så det anar ni inte.”

”Hur ska du då kunna rädda världen?” undrade Victor. ”När allt du vill är att städa garaget?”

”Det finns ingen som helst motsättning mellan att göra gott i det stora och i det lilla!” sa Liv med eftertryck.

”Jag visste att du skulle börja försvara honom så fort han lämnade dig ifred”, sa Victor och skrattade. ”Tänk, att du gick på den lätta!”

”Det kallas *lojalitet*”, sa Liv. ”Svårt ord, Victor. Fyrstavigt också.”

Victor svarade inte. Han såg intensivt på sin armbandsklocka.

”Nu ska vi se ... Tio i. Men *kolla in* raketerna! Är det Stenbeck?”

”Japp, där går ett litet lands BNP upp i rök”, sa Liv. ”Man får hoppas att han tog något i Afrika som ingen bryr sig om.”

”Åh, din gamla kommunist!” sa Victor. ”Njut lite, för fan! Hör ni, nu blir det åka av!”

”Jalle, är du redo?” undrade Sanna.

”Självklart!” sa Jalle, rättade till rocken och tog fram en papperslapp ur fickan som han vecklade ut.
”Säg till bara.”

Fyrverkerierna över staden tilltog för varje minut. Kvastar av färg stod på himlen, snurror exploderade under högljudda smattranden och glimrande stjärnregn föll sakta till marken. Det var redan tydligt att denna nyårsaftons fyrverkerier skulle överträffa allt man tidigare hade sett i Stockholm. Temperaturen kröp sakta men säkert nedåt, men stockholmarnas egen temperatur var i stadigt stigande där de trängde ihop sig med glödande ansikten och stelfrusna tår längs med stadens kajer och med blickarna förväntansfullt vända uppåt. Deras ansiktsfärg tycktes skifta från rött till grönt till vitt i takt med att fyrverkeriernas färgprakt växlade. Ögon glänste, munnar öppnades till hälften i hänförda leenden och iskalla glas och flaskor höjdes. På taket till Stockholms slott stod kungen av Sverige, lätt berusad och med vintermössan fast nertryckt på skulden och blickade ut över

sin huvudstad. I sin hand höll han ett glas äkta champagne från samma land som hans anfader en gång lämnat för att upphöjas till kunglig rang i det avlägsna och kalla Norden och han lyfte sitt glas mot folkmassan nedanför för att i sin majestätiska – om än lätt vingliga – värdighet tillsammans med familj och gäster önska menigheten ett riktigt gott, nytt årtusende.

”Tio, nio, åtta ...”, räknade Victor med blicken på sin klocka.

”Barnen, hjälp till!” sa Pella.

”Sju, sex, fem, fyra, tre, två, ett ... GOTT NYTT ÅRTUSENDE!!!”

Ett jubel steg nedifrån folkmassorna utmed Norr Mälarstrands kaj och ett jubel steg ur struparna från människogrupperna på balkongerna runt omkring dem. Fyrverkerierna smattrade och avlöste oavbrutet varann och ljuset från himlen ovanför dem var så bländande starkt att det nästan upplevdes som dagsljus. Det nya årtusendet var här, det hade anlant i ett bländande ljussken och till smattrande fanfarer så som det anstår en riktigt efterlängtd nedkomst. Vad Moder Jord, denna rutinerade omföderska, tyckte om att släppa ifrån sig ännu ett millennium till den förfärande och genomperverterade arten Homo sapiens som ständigt gjorde sitt bästa för att förstöra och fördärva varandra och sig själva liksom henne själv genom krig och miljöförstöring och terroristattacker, genom utsugning av hennes egna resurser liksom genom brott mot alla tänkbara och otänkbara rättigheter, det blev inte klargjort denna kväll heller. Moder Jord vilade långt där nere under deras fötter, under stadens grund, trött efter nedkomsten, omslutande smattret och tjattret och ljusskenet med sitt väldiga mörker och vad hon egentligen ansåg om hela spektaklet framgick inte alls.

Pella kramade Stefan.

”Och så vill jag ha ett barn till”, viskade hon med het andedräkt tätt intill hans öra. ”Kan vi skaffa ett barn till?”

Stefan såg på henne och nickade, log brett och kramade henne tillbaka.

”Det kan vi”, viskade han lika nära hennes öra. ”Gott nytt år, min älskling.”

Alla kramade och kysste varann. Stefan och Pella bildade en fyrkant med Tessan och Philip och gjorde en familjekram. Victor kramade Pella, sin favoritkusin, och Sanna fotograferade dem där de stod med armarna om varann, så lika med sina bruna ögon och sitt ljusa hår. Philip satt på Jalles axla och dansade och ropade gott nytt år för full hals till människor på balkongerna runt omkring dem som i sin tur svarade och skålade och skrålade. Liv iakttog ett ögonblick Sanna i profil, såg hennes blonda hår under pälsmössan lysas upp av fyrverkeriernas ljus, betraktade hennes vänliga leende när hon böjde sig ner och kramade Tessan och kände hennes exklusiva parfym genom krutrök och champagne.

”Gott nytt år, snygging”, sa en röst i Livs öra.

Hon vände sig om och mötte Victors blick med de skrattande, bruna ögonen. I nästa ögonblick hade han kysst henne mitt på munnen.

”Mina vänner”, hojtade Jalle och viftade med pappret han hade haft i fickan, ”det är dags. Tystnad! Tagning! Nu är det allvar!”

De tystnade alla, en efter en och samlades runt Jalle. Han såg på dem och så började han:

”Ring, klocka, ring ...”

Med högstämd röst och ena handen innanför rockslaget läste Jalle Tennysons ”Nyårsklockan” så att det rungade för dem alla, för sina vänner och för sina vänners grannar och för vem som helst i övrigt som ville – eller kanske egentligen inte ville – höra på.

”Hur blev det nu då, blev allt svart?” sa Jalle och hängde över balkongräcket med champagneglaset i handen och andedräkten som ett vitt moln runt ansiktet. ”Det ser mörkt ut nere hos Karlssons! Fast det är klart, faktum är att det ser mörkt ut även hemma hos mig.”

”Titta där! Aaah!” skrek Victor med spelad rädsla och pekade längs med gatan nedanför.

”Vadå?” undrade barnen intresserat.

”Den där stora loppan som kommer kravlande!” skrek Victor. ”Röd och grön och alldeles fjällig, med eldsprutande mun! *Millenniebuggen!!!*”

”Var lagom kaxig”, sa Sanna, ”du har inte öppnat din dator än. Men lamporna fungerar ju i alla fall. Hör ni, jag tror att det mesta är över nu. Ska vi gå in och ta lite mer kaffe?”

Man återsamlades inne i vardagsrummet och Victor fick ny fart på brasan i öppna spisen.

”Ni vet vilka de stora vinnarna är, va?” sa Jalle. ”Konsulterna. Det har spenderats miljardbelopp över hela världen på att fixa till det här. Och så vet man inte ens om det var någonting att fixa. På UN har vi lagt hur mycket pengar som helst bara på att säkra våra datorer trots att ingen riktigt visste mo vad.”

”Klockan är bara halv sju i New York”, sa Pella. ”Vi får väl se hur det blir vid amerikanarnas tolvslag.”

”De har så många”, sa Jalle. ”Vilket ska vi välja?”

”Jag håller med Jalle”, sa Liv. ”Jag tror att det har varit en stor jäkla fejk alltihop. Smart av somliga som har tjänat multum. Dyrt för oss andra. Säkert helt meningslöst.”

”Jaha”, sa Stefan. ”Så har vi gått in i ett nytt årtusende. Känns det annorlunda?”

”Absolut!” sa Victor. ”Jag känner mig redan starkare, vackrare och mer framstående.”

”Vad gör du för att få tyst på honom?” sa Pella till Sanna.

”Sticker ut och joggar runt Riddarfjärden”, sa Sanna. ”Fast det är tur att han har ett jobb att gå till också.”

”Vad blir viktigast?” sa Jalle. ”Vilka frågor?”

”Miljön”, sa Stefan. ”Nu måste folk börja lyssna.”

”Kulturen”, sa Liv. ”Att vi får igång ett samtal mellan olika kulturer och grupper i världen, gärna med hjälp av konst, litteratur, teater.”

”Kommunikation”, sa Pella. ”Såväl människor emellan som själva transportbegreppet. Vi måste skapa en ökad rörlighet på alla plan.”

”Inte med flyg i alla fall”, sa Stefan. ”Det smutsar ner hela planeten.”

”Ibland känns du mer konservativ än progressiv”, sa Victor.

”Vi har bara precis börjat förstå omfattningen av miljöförstöringen”, sa Stefan. ”Vänta bara.”

”Snacka om domedagsprofet.”

”Jag tror att ni båda har rätt”, sa Jalle. ”Fast jag tror att kommunikationen kommer att se annorlunda ut. Jag tror jättemycket på internet.”

”Gud, vad jobbigt!” sa Liv. ”Det räcker med att man måste svara på brev och lyssna av telefonsvararen. Måste man ha en grej till som man ska bevaka och där man ska vara tillgänglig?”

”Jag tyckte du sa att du saknade erbjudanden?” sa Jalle. ”Nu låter det plötsligt som om du är helt nerringd.”

”Du vet vad jag menar”, sa Liv. ”Ta en vanlig dag med posten. Reklam, utskick, frågor och fan och hans moster som man ska besvara och förhålla sig till. Och nu ska man få skiten elektroniskt också!”

”Jag fattar fortfarande inte hur internet fungerar”, sa Sanna. ”Men det är bra när man ska göra research till böcker.”

”Jag fattar inte hur jag klarade mig utan”, sa Jalle. ”Okej: politiskt, då? Vad tror ni kommer att hända?”

”Det är inte val förrän om två år”, sa Pella. ”Sossarna har ett järngrepp, det är svårt att se hur borgarna ska kunna ta över det. De är så splittrade.”

”Göran Persson kan inte sitta kvar i evighet”, sa Jalle. ”Jag tror på Anna. Hon skulle kunna göra enormt mycket bra.”

”Är hon så där vettig som hon verkar?” undrade Liv. ”Eller är hon bara socialt kompetent?”

”Bättre”, sa Jalle. ”Hon är som en av oss.”

Jubelrop följde på detta yttrande från alla utom Victor som skakade på huvudet.

”Omöjligt”, sa han. ”Jalle menar att hon *nästan* är som en av oss. Dessutom är hon sosse, så jag betackar mig för alltför många djupgående paralleller.”

”Tala för dig själv”, sa Liv. ”Jag röstar fortfarande på Gudrun.”

”Det är det här som gör dig så charmfull!” sa Victor. ”Du är en fantastisk salongsbolsjevik som läppjar din torra champagne från en altan med utsikt över Norr Mälarderstrand.”

”Det var du som sa att jag borde leva på första parkett”, sa Liv.

”Det tycker jag också”, sa Victor. ”Bara du inte släpper Gudrun! Bjud hit henne, för fan, hon verkar road av sådana här miljöer.”

”Du är en sur gammal borgarbracka, Victor”, sa Jalle. ”Du har väl alltid röstat på Moderaterna?”

”Alltid”, sa Victor.

”Fantasilös”, sa Sanna.

”Du då, Sanna?” undrade Stefan. ”Hur ser dina politiska rötter ut?”

”Jag är ju lantis”, sa Sanna, ”så det är Centerpartiet som gäller.”

”Det här är Lennart”, sa Jalle gravallvarligt.

”Sluta”, sa Sanna skrattande.

”Hon är i alla fall borgerlig”, sa Victor, drog Sanna intill sig och synade hennes välmanikyrrerade hand högt i luften. ”Med tiden ska det nog bli folk av henne också när vi väl har fått bort skiten under naglarna.”

Samtliga buade högt åt denna kommentar.

”Och ni där borta, då?” fortsatte Victor obekymrat. ”Kusin Vitamin och din fina, miljömedvetna naturvårdare. Hur röstar man på Lidingö nu för tiden?”

”Miljöpartiet”, sa Stefan. ”De ligger hästlängder före alla andra.”

”Kräkmedel”, sa Victor. ”Birger Schlaug ger mig gallsten. Du då, Pella?”

”Folkpartiet”, sa Pella. ”Jag är liberal, så är det bara.”

”Ser man på”, sa Victor. ”Vi representerar nästan hela skalan. Ingen kristdemokrat? Vad fan, Pella du är ju troende!”

”Ja. Men mer liberal ändå”, sa Pella.

”Faktum är att jag egentligen är lite intresserad av KD”, sa Jalle. ”Men som kristen böge känner man

sig inte riktigt välkommen, om jag säger så. Oavsett övriga värderingar. Så jag gör väl som vanligt och röstar på Anna istället.”

”Ja, fast Affe är nog en av de hyggligaste gubbarna vi har”, sa Victor. ”Jag tycker att han verkar genomsympatisk.”

”Jag med”, sa Jalle. ”Om vi säger så här: i den bästa av världar skulle man kunna plocka ihop sitt eget Dream Team. Då skulle jag ta Anna Lindh, Alf Svensson och lite annat löst folk som jag har förtroende för. Men det är ju inte så det funkar.”

”Du menar inte att du tror på personval?” sa Liv skeptiskt.

”Det här är Lennart”, upprepade Sanna och fnissade.

Tessan kom in, ställde sig med armarna i sidorna framför dem och trummade med foten i golvet.

”Tessan, du har rätt. Nu får vi lägga av med politruksnacket”, sa Victor och svepte sin konjak.

”Okej, ungar: charader!”

”Jag vill vara med Liv!” skrek Tessan.

”Och jag vill vara med Tessan”, sa Liv. ”Världens bästa guddotter.”

”Philip”, sa Jalle och vinkade med pekfingret medan Philip skuttade över till honom.

”Och sedan delar vi på de gifta paren”, sa Liv. ”Du får ta min bror så tar jag Pella.”

”Bra”, sa Jalle. ”Då får det bli tjejerna mot killarna, för jag tänker inte släppa loss Victor med tre damer. Vi tar Victor, ni får Sanna.”

”Tjejerna mot killarna”, sa Liv. ”Okej, utklassning alltså.”

”Du kommer ångra dina ord, kvinna”, sa Jalle och reste sig. ”Grabbar, vi retirerar till köket för överläggning. Philip, vad blir det för tema?”

”Filmer!” sa Philip. ”Men bara sådana som vi barn har sett.”

”Utmärkt”, sa Jalle. ”Jag längtar efter att få se Liv som de sju dvärgarna.”

”Inga problem”, sa Liv. ”Jag gör dem varje dag.”

*

Charaderna var avslutade. De båda lagen hade skrivit lappar till motståndarna med filmtitlar på och under begränsad tid fick man sedan ordlöst försöka att spela upp filmens titel på ett begripligt sätt för sitt eget lag. Klarade man det inom tre minuter blev det en poäng för det egna laget. Lyckades man inte gissa innan tiden rann ut blev det istället poäng till motståndarna. Philip hade gjort en strålande Peter Pan och plockat poäng till killarna. Tessan hade lyckats med en lika fin Törnrosa och skaffat poäng till tjejlaget. Därefter hade Victor gjort bort sig fullkomligt i sina försök att illustrera Piff och Puff på julafton och dessutom blivit ursinnig när det egna laget gissade fel då han stod på alla fyra och låtsasskällde.

”En drake”, sa Philip.

”Jägarna?” sa Stefan till Jalle. ”Victor tänker väl ständigt på jakt. Fast den är barnförbjuden, förstås.”

”Millenniebuggen”, sa Jalle.

”Det är väl ingen film!” sa Victor irriterat.

”Inget prat!” sa Liv. ”Då tar vi bort en poäng från er som straff.”

Victor försökte en ny strategi, ställde sig bredvid brasan och blåste ut med kinderna.

”Stormen”, sa Stefan. ”Fast det är väl inte heller någon barnfilm.”

”Gud, vad ni är korkade!” sa Victor.

”Prat igen: minuspoäng till killarna”, sa Liv. ”Ni blev varnade. Så, nu är tiden ute.”

Pella plockade snabbt poäng genom att svinga sig som Tarzan genom vardagsrummet. Även Stefan fick poäng när han mycket tydligt illustrerade Gandalf i *Sagan om ringen*. Liv däremot mötte vissa initiala svårigheter som prinsessan Leia i *Star Wars* men lyckades i sista minuten ta hem sin poäng genom att skjuta våldsamt och samtidigt ordna håret i kringlor vid öronen. Jalle däremot gick fullkomligt bet på uppgiften att illustrera *Djungelboken*.

”*Aladdin?*” sa Victor. ”Vad ligger du och åmar dig på golvet för?”

Jalle skakade våldsamt på huvudet och fortsatte att vrida sin korpulenta kropp som i spasmer längs med mattan samtidigt som han vindade synligt.

”Han verkar galen”, sa Philip.

”*Gökboet*”, sa Stefan.

”Tiden är ute”, sa Sanna och gjorde high five med Liv.

”Ser ni inte att jag är ormen Kaa?” skrek Jalle från sin liggande ställning. ”Det är ju *Djungelboken*!”

”Ta dig samman”, sa Victor. ”Varför gjorde du inte bara Baloo? Med din kroppshyddade hade vi gissat rätt direkt.”

Även Sanna misslyckades med att ta poäng när hon skulle spela upp Snövit och efter tre minuters fåfängt gissande tvingades tjejerna att ge upp.

”Vad var det där bitandet i luften samtidigt som du såg så ond ut?” undrade Tessan.

”Den elaka häxan med äpplet”, sa Sanna. ”Jag är värdelös på sådant här.”

”Inte alls”, sa Victor. ”Men du är alldeles för snäll för den rollen. Och vi vann, eller hur?”

”In your dreams”, sa Liv. ”Med det absoluta övertaget tre poäng mot ett har killarnas lag fullkomligt utklassats av damlaget!”

Alla tjejerna jublade och Tessan hjulade över golvet.

”Ska inte barnen gå och lägga sig?” undrade Stefan. ”Hon är kvart i två.”

”Vi får vara uppe så länge vi vill!” sa Tessan med glittrande ögon och slätade ut sin kjol. ”Det har ni lovat!”

”Den du, om tio år”, sa Liv till Pella.

”Jag kommer att skicka hem henne till dig”, sa Pella.

”Hon är så välkommen”, sa Liv belåtet.

*

Klockan var fyra. Man hade dansat till Victors Buddha Bar-cd och till ”1999” med Prince, till E-Type ”This is the Way” och Eagle-Eye Cherrys ”Save Tonight” och till Mariah Careys ”Without You”, där Victor och Liv hade ägnat sig åt en sorts kombination av bugg och tryckare som fått Stefan att gå ut i köket och ta sin första cigarett på tio månader. Pella och Tessan hade kört hela Los del Rios ”Macarena”-dans tillsammans omgivna av de andra i en högljutt applåderande cirkel medan Philip, Jalle och Sanna för sin del avrundade med att dansa våldsamt till Madonnas ”Ray of Light” ute på balkongen ända tills en granne ringde på dörren vid halvfyrasnåret och beklagade sig. Nu sov barnen, Tessan i Livs knä och Philip under en filt framför brasan tillsammans med Stefan som satt och

nickade och klippte med ögonen. Jalle gick runt med telefonluren i handen och rapporterade status från Taxi Stockholm: inga lediga bilar alls.

”Ni får gärna sova över allihop”, sa Sanna. ”Jag kan bädda åt er i sofforna.”

”Jag promenerar hem om en stund”, sa Liv. ”Det är ganska mysigt.”

”Om jag inte bodde på Östermalm skulle jag kunna göra dig sällskap”, sa Jalle.

”Om du inte vore så lat skulle du kunna göra henne sällskap”, rättade Victor. ”Oavsett var du bor.”

”Jag tror att jag måste ta en smörgås”, sa Jalle bedrövad. ”Jag blir så hungrig när du bråkar med mig.”

Han försvann ut i köket.

”Ta precis vad du vill!” ropade Sanna efter honom. ”Du hittar!”

”Som i min egen ficka!” ropade Jalle tillbaka från köket.

”Jag i min tur tänker ta mig en konjak”, sa Pella och drog upp fötterna under sig i soffan. ”Familjen sover redan och det är bara att vänta, det blir lediga bilar så småningom.”

”Bra idé”, sa Liv och höll upp en till sig själv också. ”Sanna?”

”Ja, jag tror faktiskt det”, sa Sanna. ”En liten.”

”Vilken härlig kväll vi har haft”, sa Pella. ”Det är underbart när barnen är med och att ni alla gillar att vi leker tillsammans och så.”

”Leker”, grymtade Victor. ”Vad mig anbelangar var det blodigt allvar.”

”Jag såg det”, sa Liv. ”Voff-voff, voff-voff!”

Hon skällde precis som Pluto. Victor kastade en kudde i huvudet på henne. Sedan gäspade han stort och sjönk tillbaka i stolen. Sanna däremot föreföll alltmer alert.

”Vet ni, när vi ändå sitter så här ...”, sa hon med ett litet leende. ”Jag har en fråga som jag brottas med i mitt skrivande.”

”Låt höra”, sa Pella och drog njutningsfullt in doften av sin konjak.

”Jag vet inte hur jag ska uttrycka mig ...”, sa Sanna.

”Pröva med att bara slänga ut det”, sa Liv. ”Vi tar emot.”

”Är det rätt att observera andra människor och använda det man ser när man skriver, i sin konst eller i sitt skådespelande?” sa Sanna. ”Eller är det moraliskt fel att göra så?”

”Alla skapande människor använder sig själva och sina liv i arbetet”, sa Liv. ”Det hör saken till.”

”Sig själva, ja”, sa Sanna. ”Jag talar om att använda *andra* i mitt konstnärskap. Om jag till exempel ser att du lider och känner det väldigt påtagligt, har jag moraliskt rätt att använda den känslan i mitt skrivande? Eller stjäla jag då från dig på ett otillbörligt sätt?”

”Intressant fråga”, mumlade Victor med slutna ögon och pekfinger i luften. ”Låt mig komma tillbaka till den.”

”Killing Me Softly”, sa Pella leende. ”Roberta Flack, typ 1973.”

Liv tog sats, med fingrarna dramatiskt i luften framför sig.

””I heard he sang a good song ... I heard he had a style””, sjöng hon med känsla. ””And so I came to see him and listen for a while ...””

Jalle stack ut huvudet från köket.

””And there he was, this young boy, a stranger to my eyes ...””, sjöng han.

Så klev han ut i vardagsrummet medan han knöt en handduk som en sjalett om huvudet. Liv reste

sig och gick emot honom med öppna armar.

””Strumming my pain with his fingers””, sjöng de tillsammans. ””Singing my life with his words . Killing me softly with his song, killing me softly with his song, telling my whole life with his words, killing me softly ...””

Jalle grep tag i Liv och snurrade henne.

””I felt all flushed with fever””, sjöng de båda medan Liv lutade sig bakåt mot Jalle och slöt ögonen, ”embarrassed by the crowd ... I felt he found my letters and read each one out loud ... I prayed that he would finish, but he just kept right on strumming my pain with his fingers ...””

Jalle snurrade Liv ett varv igen. Sedan släppte han henne abrupt och gick tillbaka mot köket.

”Måste passa taxin”, sa han över axeln, ”och äta upp mackan. Stöt på om det är något annat ni vill ha sjunget.”

”Ring, så spelar vi”, sa Liv, sjönk ner i soffan och gäspade stort.

”Det var ju tur att ämnet inte var kampsporter”, sa Pella till Sanna.

”Eller tidelag”, sa Sanna.

”Det är faktiskt en väldigt bra fråga du tar upp”, sa Liv. ”Och man kan väl svara på den dels som människa och dels som konstnär. Som människa skulle jag kanske säga ja, det är orätt. Men som konstnär skulle jag alltid svara nej. Där har du konflikten, inte minst inuti dig själv. Jag ställer samma fråga som du gör, hela tiden.”

De begrundade detta under tystnad ett ögonblick. Från Victor hördes djupa snarkningar.

”Men när jag nu råkar vara både konstnär och människa, hur ska jag då välja?” undrade Sanna.

”Det beror på vilken del du sätter högst”, sa Pella. ”Om du frågar mig skulle jag välja människan för så ser mitt yrke och min tillvaro ut. Men om du frågar Liv eller dig själv kanske du får ett annat svar. Då går antagligen konsten före.”

”Eller i alla fall sida vid sida”, sa Liv. ”Konsten är dessutom ett villkor för att vi ska utvecklas som människor. Det kanske är genom din ’stöld’, som du använder i en text där du berättar om en känsla som du i själva verket bara har iakttagit hos någon annan, som jag som läsare bättre förstår mig själv och kan gå vidare med mitt eget liv. Din stöld hjälper mig framåt. Människan som upplevde känslan har inte ordets gåva men det har du.”

”Jag vill tro att du har rätt”, mumlade Sanna. ”Men jag vet inte.”

”Taxi i området!” hojtade Jalle från köket. ”Hur många bilar behöver vi?”

Och så avbröts samtalet, barnen väcktes, tillhörigheter samlades ihop, ytterplagg glömdes kvar och levererades ut till hissen som alla klämde sig in i utom Jalle som inte tyckte om att åka hiss; dörrar stängdes och kugghjul sattes i rörelse, porten ut mot gatan ställdes upp och gästerna gick ut till de väntande taxibilarna. Sanna och Victor stod kvar uppe på terrassen, ropade ner till de andra på gatan och slängde ner Jalles rutiga halsduk och Philips vantar. Där nere kramades alla och hojtade ett sista ”Gott nytt år!” och ”Tack för ikväll, det var helt underbart!” uppför husfasaden, och så fick de uttröttade taxichaufförerna till sist äntligen lägga i ettans växel och köra iväg.

Längs med Norr Mälarstrand i riktning mot Stadshuset rullade taxibilarna och mötte en och annan nattvandrare på väg hem efter nyårsfirandet, somliga på något mer ostadiga ben än andra. Gatan var kantad med tomflaskor och ölburkar och rester av smällare och fyrverkeripjäser, och taxichaufförerna svor långa eder på taxichaufförers vis över människors slarv i allmänhet och nyårsfirares i synnerhet.

sample content of Högre än alla himlar

- [download Balance of Power \(Tom Clancy's Op-Center, Book 5\)](#)
- [download *La ferocia*](#)
- [Passionate Declarations: Essays on War and Justice pdf, azw \(kindle\)](#)
- [read Modern Classics of Fantasy](#)
- [download online Damia's Children \(Tower and Hive, Book 3\) online](#)

- <http://cavalldecartro.highlandagency.es/library/Balance-of-Power--Tom-Clancy-s-Op-Center--Book-5-.pdf>
- <http://nexson.arzamaszev.com/library/Fire-in-the-Unnameable-Country.pdf>
- <http://ramazotti.ru/library/Psoas-Strength-and-Flexibility--Core-Workouts-to-Increase-Mobility--Reduce-Injuries-and-End-Back-Pain.pdf>
- <http://betsy.wesleychapelcomputerrepair.com/library/Modern-Classics-of-Fantasy.pdf>
- <http://schrolf.de/books/Damia-s-Children--Tower-and-Hive--Book-3-.pdf>